

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 325/2024-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], narodeného [REDACTED], zastúpeného JUDr. Namirom Alyasrym, PhD., advokátom, Štúrova 43, Nitra, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Tdo/55/2023 z 30. novembra 2023 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 22. marca 2024 domáha vyslovenia porušenia čl. 49 (v sťažnostnom návrhu je nesprávne uvedený poukaz na čl. 49 ods. 1, pozn.) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením najvyššieho súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Súčasne žiada priznať mu náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Proti sťažovateľovi a dvom spoluobžalovaným ([REDACTED], [REDACTED]) bolo vedené trestné konanie pre skutok, ktorého sa mali dopustiť spoločným konaním na tom základe, že umožnili vymáhanie predstieraného nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty z fiktívnej antedatovanej zmluvy o sprostredkovaní, čím mohli spôsobiť obchodnej spoločnosti ARKO TRADE, s.r.o. (ďalej len „poškodená“), škodu najmenej vo výške 334 594,70 eur. Sťažovateľovi bolo dávané za vinu, že ako konateľ obchodnej spoločnosti FINEX-F, s.r.o., so [REDACTED] neoprávnene zastupujúcim poškodenú v roku 2007 podpísali fiktívnu antedatovanú zmluvu o sprostredkovaní s dátumom 16. apríla 2004, ktorej predmetom bolo sprostredkovanie predaja nehnuteľnosti poškodenej. Na túto zmluvu mala nadväzovať fiktívna antedatovaná zmluva o sprostredkovaní kúpy nehnuteľnosti

poškodenej s dátumom 20. apríla 2004 uzavretá medzi [REDACTED] (neskôr právoplatne oslobodenou spod obžaloby, pozn.) ako konateľkou obchodnej spoločnosti INTERAUDIT Zvolen, spol. s r. o. (ďalej len „INTERAUDIT Zvolen, spol. s r.o.“), a sťažovateľom ako konateľom FINEX-F, s. r. o., v roku 2007. Sťažovateľ mal za sprostredkovateľa FINEX-F, s.r.o., vyhotoviť fiktívnu ponuku na kúpu nehnuteľnosti s dátumom 23. apríla 2004, na ktorú mala [REDACTED] za záujemcu INTERAUDIT Zvolen, spol. s r.o., reagovať fiktívnym písomným stanoviskom z 26. apríla 2004. Zmluvu za poškodenú uzavrel [REDACTED], ktorý v roku 2007 už nebol oprávnený konať samostatne a od 28. septembra 2007 mu zanikla funkcia konateľa. Medzi poškodenou a FINEX-F, s.r.o., bola pre prípad neakceptovania sprostredkovanej ponuky na kúpu nehnuteľnosti dohodnutá zmluvná pokuta vo výške 2 323 574,32 eur. Sťažovateľ mal na základe záujmu INTERAUDIT Zvolen, spol. s r.o., o kúpu nehnuteľnosti vyhotoviť fiktívnu ponuku na uzatvorenie kúpnej zmluvy s dátumom 27. apríla 2004 adresovanú poškodenej, ktorú prevzal [REDACTED] a bez vedomia oprávnenej osoby na takýto úkon ju odmietol, po čom sťažovateľ vyhotovil fiktívnu výzvu na zaplatenie zmluvnej pokuty s dátumom 3. mája 2004 adresovanú poškodenej, ktorú opätovne bez vedomia osoby oprávnenej na prevzatie takej zásielky prevzal [REDACTED]. Sťažovateľ si 12. marca 2008 za FINEX-F, s.r.o., uplatnil nárok na zaplatenie dohodnutej zmluvnej pokuty vo výške 334 594,70 eur. Okresný súd Nitra (ďalej len „okresný súd“) na základe nepravdivých dokladov vydal platobný rozkaz č. k. 27Rob/234/2008 z 23. apríla 2008, na podklade ktorého sa proti poškodenej začala exekúcia.

3. Rozsudkom okresného súdu z 30. októbra 2015 bol sťažovateľ uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu podvodu spolupáchatelstvom v štádiu pokusu. Proti [REDACTED] bolo trestné stíhanie zastavené a [REDACTED] bola spod obžaloby oslobodená. Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 4To/29/2016 z 28. apríla 2016 uvádzaný rozsudok zrušil pre nesprávnu právnu kvalifikáciu skutku. Okresný súd druhým rozsudkom z 2. februára 2017 uznal [REDACTED] a sťažovateľa za vinných zo spáchania zločinu marenia spravodlivosti spolupáchatelstvom a [REDACTED] spod obžaloby oslobodil. Krajský súd uznesením z 23. novembra 2017 zamietol odvolanie prokurátora podané proti rozsudku z 2. februára 2017. Na dovolanie ministra spravodlivosti najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 4Tdo/75/2018 z 30. septembra 2019 rozhodol tak, že pri zistení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku bol porušený zákon v prospech sťažovateľa a [REDACTED]. Najvyšší súd zrušil rozsudok z 2. februára 2017 a uznesenie z 23. novembra 2017 a prikázal okresnému súdu, aby vec znovu prerokoval a rozhodol. Z rozsudku najvyššieho súdu vyplýva právny názor o potrebe kvalifikácie stíhaného skutku aj ako trestného činu podvodu, pričom najvyšší súd uviedol, že do omylu bol uvedený konateľ poškodenej [REDACTED] práve v dôsledku konania obvinených a omyl spočíval vo fingovaní vzniku pohľadávky voči poškodenej z titulu vzniku zmluvnej pokuty, ktorej vymáhaním v súdnom konaní malo dôjsť k obohateniu FINEX-F, s.r.o., vo veľkom rozsahu (334 594,70 eur).

4. Sťažovateľ bol tretím rozsudkom okresného súdu z 8. apríla 2021 uznaný vinným z pokusu obzvlášť závažného zločinu podvodu spolupáchatelstvom s [REDACTED] (následne oslobodenou spod obžaloby rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4To/73/2022 z 20. apríla 2023, pozn.) v jednočinnom súbehu so zločinom marenia spravodlivosti spolupáchatelstvom so [REDACTED]. Okresný súd založil odsúdenie sťažovateľa na záväznom právnom názore, ktorý vyplynul z rozsudku najvyššieho súdu. Proti rozsudku z 8. apríla 2021 podal sťažovateľ odvolanie, ktoré krajský súd uznesením z 5. mája 2022 zamietol. Ústavnú sťažnosť, ktorú podal sťažovateľ

proti uzneseniu z 5. mája 2022, ústavný súd uznesením sp. zn. IV. ÚS 13/2023 z 10. januára 2023 odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Dovolanie, ktoré podal sťažovateľ proti uzneseniu z 5. mája 2022, najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol.

III.

Argumentácia sťažovateľa

5. Kým v uznesení krajského súdu z 23. novembra 2017 bol skutok kladený sťažovateľovi za vinu právoplatne právne kvalifikovaný (len) ako zločin marenia spravodlivosti, v dôsledku rozsudku najvyššieho súdu boli okresný súd aj krajský súd viazané ústavne nekonformným právnym názorom najvyššieho súdu a museli rozhodnúť aj o právnej kvalifikácii skutku ako obzvlášť závažného zločinu podvodu. Tvrdenie o uvedení poškodenej do omylu je v rozpore so zisteným skutkovým stavom, pretože je nepochybné, že osoby konajúce za poškodenú sa o akomkoľvek protiprávnom konaní páchatel'ov dozvedeli až z blokácie majetku v exekučnom konaní, ktoré nasledovalo po civilnom sporovom konaní, v ktorom bol na základe fálz zmluvnej dokumentácie vydaný platobný rozkaz. Uvedený do omylu teda nemohol byť reálny konateľ poškodenej, keďže uviesť do omylu možno iba osobu, ktorej je sprostredkovaná nepravdivá informácia, resp. prijímateľa nepravdivej správy, na základe ktorej určitým spôsobom koná buď on, alebo poškodený, v dôsledku čoho vznikne aspoň malá škoda. V danej veci bol do omylu uvedený predložením falošnej dokumentácie okresný súd, ktorý vydal platobný rozkaz. Súd však podľa judikatúry z pohľadu trestného činu podvodu nemožno uviesť do omylu. V danom prípade tak nie je dosiaľ ustálené, kto a akým spôsobom mal byť uvedený do omylu, keďže v uznesení krajského súdu z 5. mája 2022 je uvedené, že to mala byť poškodená (resp. jej konateľ), avšak podľa skutkovej vety a odôvodnenia rozsudku z 8. apríla 2021 mal byť týmto subjektom súd. Najvyšší súd v napadnutom uznesení uvádza, že z uznesenia z 5. mája 2022 má jasne vyplývať, že do omylu mala byť uvedená poškodená, a teda nie súd tak, ako tvrdil sťažovateľ v dovolaní. V danom prípade ide o extrémny nesúlad medzi tvrdením najvyššieho súdu a skutkovou vetou rozsudku z 8. apríla 2021.

6. Druhým výrokom nálezu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 505/2022 z 27. októbra 2022 bolo uznesenie z 5. mája 2022 v rozsahu zamietnutia odvolania [REDAKOVANÉ] zrušené, pričom [REDAKOVANÉ] bola v ďalšom konaní oslobodená. Tejto okolnosti však najvyšší súd neprikladal potrebnú váhu vo vzťahu k posúdeniu trestnej veci sťažovateľa. Najvyšší súd totiž v prípise z 30. januára 2023 uviedol, že spis bol na rozhodnutie o dovolaniach [REDAKOVANÉ] a sťažovateľa predložený predčasne, pretože v dôsledku nálezu sp. zn. III. ÚS 505/2022 je nevyhnutné, aby krajský súd v prvom rade opätovne rozhodol o odvolaní [REDAKOVANÉ]. Následne najvyšší súd poukázal na skutkovú vetu a právnu kvalifikáciu uvedenú v rozsudku z 8. apríla 2021 s tým, že ku skutku malo dôjsť spoločným konaním [REDAKOVANÉ] a sťažovateľa, čo prípadne umožňuje použitie zásady *beneficium cohaesionis* podľa § 324 Trestného poriadku (*per analogiam*). Z napadnutého uznesenia však vyplýva, že sťažovateľ pochopil obsah prípisu nesprávne, resp. že najvyšší súd svoj tam uvádzaný názor modifikoval. Takýmto posúdením veci sa najvyšší súd dopustil omylu, v dôsledku čoho je napadnuté uznesenie arbitrárne.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa ústavný súd predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie čl. 46 ods. 1 a čl. 49 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením, ktoré sťažovateľ vzhláda v podstate v nedostatku odôvodnenia napadnutého uznesenia, a to v dvoch rovinách. Sťažovateľ najskôr tvrdí nesúlad medzi dôvodovými líniami napadnutého uznesenia a rozsudkom z 8. apríla 2021, pričom domnelý rozpor upína na absenciu naplnenia skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu podvodu spolupáchateľstvom v štádiu pokusu, ktorý mu bol daný za vinu (i). Následne sťažovateľ zastáva názor, že napadnuté uznesenie je odôvodnené deficitne aj pokiaľ ide o vyrovnanie sa s neaplikovaním zásady *beneficium cohaesionis* v súvislosti s nálezom sp. zn. III. ÚS 505/2022 (ii).

IV.1. K námietke porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru:

9. Pri posúdení napadnutého uznesenia nie je úlohou ústavného súdu preskúmavať správnosť záverov, o ktoré sa najvyšší súd oprel. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzuje na posúdenie otázky, či sa všeobecný súd s argumentáciou sťažovateľa vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či výklad aplikovaných právnych noriem neodporuje ich podstate a zmyslu, teda či je napadnuté uznesenie ústavno-právne akceptovateľné (m. m. napr. III. ÚS 516/2023).

10. Rozhodovacia prax ústavného súdu vychádza z predpokladu, že odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov vydané v inštančnom postupe súdneho konania nemožno posudzovať izolovane (m. m. napr. III. ÚS 808/2016, III. ÚS 227/2020, III. ÚS 341/2021, III. ÚS 489/2021, III. ÚS 543/2022, III. ÚS 708/2022, III. ÚS 67/2023), pretože tieto konania tvoria z hľadiska predmetu jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. napr. III. ÚS 489/2021, III. ÚS 708/2022, III. ÚS 67/2023, IV. ÚS 350/09). Vzhľadom na uvedené argumentačné línie a obsahovú spätosť (spojitosť) rozsudku z 8. apríla 2021, uznesenia z 5. mája 2022 a napadnutého uznesenia pristúpil ústavný súd k zhodnoteniu relevantných častí uvádzaných rozhodnutí vo vzájomnej integrite.

11. Ak ide o prvú rovinu sťažnostnej argumentácie (bod 8 odôvodnenia tohto uznesenia), ústavný súd v podrobných súvislostiach a bez potreby podrobnej recepcie záverov najvyššieho súdu upriamuje pozornosť predovšetkým na s. 14 a nasl. napadnutého uznesenia. Odtiaľ v podstatných črtách rezultuje, že nielen okresný súd a krajský súd, ale aj najvyšší súd je v ďalšom konaní kasačne viazaný posúdením veci tak, ako vyplýva z rozsudku najvyššieho súdu. Následne najvyšší súd poukázal na absenciu zmeny rozhodujúcich skutočností v ďalšom konaní a s odkazom na rozsudok z 8. apríla 2021 u sťažovateľa ustálil naplnenie skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu podvodu spolupáchateľstvom v štádiu pokusu. V danom prípade šlo v podstatných črtách

o spoločné konanie sťažovateľa a [REDAKOVANÉ], ktoré bezprostredne smerovalo k dokonaniu trestného činu, ktorého sa dopustili v úmysle na škodu cudzieho majetku (poškodenej) seba alebo iného obohatiť tým, že uviedli poškodenú do omylu vykonaním v skutkovej vete uvedených úkonov ohľadom podpísania tam uvedených antedatovaných či fiktívnych zmlúv a iných písomností a prevzatím fiktívnej výzvy na zaplatenie zmluvnej pokuty bez vedomia osoby oprávnenej na jej prevzatie za poškodenú, pričom sťažovateľ následne prostredníctvom právneho zástupcu podal okresnému súdu návrh, ktorým si FINEX-F, s.r.o., ktorej bol konateľom, uplatnila v civilnom sporovom konaní nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 10,080 mil. Sk (334 594,70 eur), ktorý vyplýval z predtým vykonaných úkonov ohľadom antedatovaných a fiktívnych zmlúv a ďalších písomností, pričom na základe daných nepravdivých dokladov bol okresným súdom vydaný platobný rozkaz, ktorým mala poškodenej zaplatiť FINEX-F, s.r.o., danú sumu s príslušenstvom, na základe čoho bolo voči poškodenej aj začaté exekučné konanie, čím jej mohla byť spôsobená škoda veľkého rozsahu.

12. Pozornosti ústavného súdu neuniklo, že sťažovateľ v uvádzanej súvislosti tvrdí, že podľa skutkovej vety rozsudku z 8. apríla 2021 mal byť do omylu uvedený súd. Ústavný súd však po oboznámení sa so s. 1 a s. 2 rozsudku z 8. apríla 2021, kde je objektivizovaná skutková veta, v zhode so záverom najvyššieho súdu podotýka, že konštrukcia poukazovanej skutkovej vety neposkytuje sťažovateľovmu tvrdeniu oporu. Ústavný súd sa na tomto mieste so zreteľom na uvedené a bez úmyslu nahrádzať odôvodnenie napadnutého uznesenia stotožňuje s úvahami najvyššieho súdu uvedenými na s. 17 napadnutého uznesenia. Odtiaľ vyplýva: „Podľa skutkovej vety rozsudku okresného súdu bola do omylu uvedená spoločnosť ARKO TRADE, s. r. o., konaním, ktoré bolo v rozpore so skutočným stavom, spočívajúcim v predstieraní neexistujúcej pohľadávky voči tejto spoločnosti titulom zmluvnej pokuty, pričom z pohľadu uplatnenia nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty na súde falšovaním predmetnej zmluvnej dokumentácie a jej predložením v civilnom súdnom konaní išlo o konanie, ktoré zakladalo právnu kvalifikáciu zločinu marenia spravodlivosti spolupáchateľstvom..., keďže spoločným konaním v konaní pred súdom falšoval dôkaz a predložil dôkaz, o ktorom vedel, že je sfalšovaný, na účel použiť ho ako pravý a čin spáchal v úmysle zadovážiť sebe značný prospech.“

13. Ak sťažovateľ poukazuje, že identifikácia súdu ako subjektu uvedeného do omylu vyplýva z odôvodnenia rozsudku z 8. apríla 2021, tak ústavný súd v reakcii akcentuje, že určujúce sú v tomto smere najmä aj závery uvedené v uznesení krajského súdu z 5. mája 2022. Mimoriadne podstatné sa pritom javí to (ako vyplýva aj zo s. 17 napadnutého uznesenia), že krajský súd v dôvodoch uznesenia z 5. mája 2022 v korektnom súlade a vzájomnej integrálnej synergii so skutkovou vetou rozsudku z 8. apríla 2021 výslovne uviedol, že podvodné konanie smerovalo voči poškodenej. Inak povedané, parciálny deficit odôvodnenia rozsudku z 8. apríla 2021, ktorý bol korektným spôsobom korigovaný v inštančnom postupe trestného konania súdneho, okrem iného aj napadnutým uznesením, v danom prípade nedosahuje ústavno-právnu relevanciu, ktorá by sa upínala na nevyhnutnosť zrušenia napadnutého uznesenia zo strany ústavného súdu.

14. Vo vzťahu k tejto sťažnostnej námietke ústavný súd sumarizačne uzatvára, že všeobecné súdy poskytli sťažovateľovi pozitívnu odpoveď na otázku uvedenia poškodenej do omylu a vo vzájomnej dôvodovej zhode ustálili aj spôsob uvedenia do omylu. Z rozhodnutí všeobecných súdov vydávaných v inštančnej nadväznosti a ústavným súdom posudzovaných v ich celistvej integrite súčasne nevyplýva protichodné konštatovanie, teda záver o tom, že by bol do omylu uvedený súd.

Na podporu tejto argumentácie, ktorá nesvedčí v prospech extrémneho nesúladu medzi jednotlivými rozhodnutiami všeobecných súdov, poukazuje ústavný súd aj na obsahovo v podstate korešpondujúce závery, ktoré vyslovil v bodoch 17 až 24 uznesenia sp. zn. IV. ÚS 13/2023 a na ktoré na tomto mieste upriamuje pozornosť bez potreby ich citovania. Napadnuté uznesenie, ktoré stojí na poslednom mieste inštančného a chronologického reťazca viacerých rozhodnutí všeobecných súdov produkovaných v danej veci, preto spĺňa požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a z práva na spravodlivý súdny proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia. V prípade sťažovateľa teda nemožno považovať závery najvyššieho súdu za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (m. m. napr. III. ÚS 43/2024, III. ÚS 118/2024).

15. V súvislosti s druhou líniou dôvodov ústavnej sťažnosti (bod 8 odôvodnenia tohto uznesenia) ústavný súd uvádza, ako to napokon urobil aj najvyšší súd na s. 13 napadnutého uznesenia, že prípis by umožňoval určité formulačné zmeny. Z ľudsko-právneho hľadiska, ktorým je ústavný súd pri posúdení ústavnej sťažnosti sťažovateľa vedený, sa však javí ako prioritná skutočnosť, že napadnuté uznesenie v tomto smere netrpí nedostatkom dôvodov. Najvyšší súd na s. 13 napadnutého uznesenia sťažovateľovi bez akýchkoľvek pochybností vysvetlil, že v prípise nenariadil nevyhnutnosť použitia zásady *beneficium cohaesionis*. Ako ústavný súd zistil po oboznámení sa s prílohami ústavnej sťažnosti, tento záver je korektný, pretože zodpovedá formulačnej konštrukcii uvedenej na prelome s. 1 a s. 2 prípisu. Sťažovateľ pritom neuviedol vecné argumenty, pre ktoré by tak bolo potrebné postupovať. V danom prípade sa teda možno stotožniť s názorom najvyššieho súdu, že sťažovateľov výklad podstatného obsahového posolstva prípisu nie je správny. To je príčinou, pre ktorú musí byť uvádzaná časť sťažnostnej argumentácie kvalifikovaná ako zjavne neopodstatnená.

16. Napokon ústavný súd, upriamujúc pozornosť predovšetkým na body 15 a 16 nálezu III. ÚS 505/2022, uvádza, že daným nálezom vyhovel ústavnej sťažnosti [REDAKOVANÉ] výlučne zo skutkových dôvodov, ktoré neboli spôsobilým predmetom prieskumu na dovolanie. Pritom podotýka, že relevantné dôvody objektivizované v bodoch 18 a nasl. nálezu sp. zn. III. ÚS 505/2022 sa, prirodzene, týkali [REDAKOVANÉ], ktorá bola v ďalšom konaní s poukazom na § 322 ods. 3 a § 285 písm. c) Trestného poriadku spod obžaloby oslobodená práve preto, lebo nebolo preukázané, že spáchala skutok, ktorý sa jej dával za vinu. Inak povedané, ako ústavný súd podotkol v bode 24 uznesenia sp. zn. IV. ÚS 13/2023, z nálezu sp. zn. III. ÚS 505/2022 vyplývala (v tom čase) len pochybnosť, resp. nepreukázanie vedomej účasti [REDAKOVANÉ] na predmetnom konaní páchatel'ov vrátane sťažovateľa, a to bez vplyvu na rozhodnutie o jeho vine zo spáchania trestného činu. Z uvedených dôvodov nemohol ústavný súd priznať pozitívnu ústavno-právnu relevanciu ani tejto sťažnostnej námietke sťažovateľa.

17. Neuniklo napokon pozornosti ústavného súdu, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti opakuje v podstate obsahovo identické námietky, aké uviedol v korešpondujúcej časti dovolacej argumentácie. Ústavný súd však nie je ďalšou alternatívnou a ani mimoriadnou inštanciou, ktorá opakovane preskúma rovnaké alebo obdobné argumenty, ktoré sťažovateľ predkladal v konaní pred všeobecnými súdmi (m. m. napr. III. ÚS 645/2023, III. ÚS 118/2024). Len skutočnosť, že sa sťažovateľ so závermi najvyššieho súdu poskytnutými v reakcii na argumentáciu uvádzanú v dovolaní nestotožňuje a má na vec iný názor, nemôže sama osebe viesť k záveru o arbitrárnosti

napadnutého uznesenia a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným (m. m. napr. III. ÚS 118/2024, IV. ÚS 357/2023).

18. So zreteľom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k zisteniu, že napadnuté uznesenie nesignalizuje možnosť porušenia základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru, z čoho rezultuje, že dôvodnosť tejto časti ústavnej sťažnosti nie je potrebné preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie. Podanú ústavnú sťažnosť preto ústavný súd v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

IV.2. K námietke porušenia čl. 49 ústavy:

19. Pokiaľ ide o námietku porušenia čl. 49 ústavy, uvedené ustanovenie neobsahuje garanciu konkrétneho základného práva alebo slobody, ale prináša ústavnú objektivizáciu princípu, ktorý umožňuje len zákonodarcovi ustanoviť, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie (m. m. napr. IV. ÚS 627/2018, IV. ÚS 73/2024). Z tohto ústavného princípu vyplýva subjektívne právo osoby, aby mohla byť trestne postihnutá spôsobom ustanoveným zákonodarcom len za konanie, ktoré ustanoví ako trestný čin iba zákonodarca (m. m. napr. III. ÚS 61/01, IV. ÚS 73/2024). Citované ustanovenie zároveň vyjadruje jeden z princípov právneho štátu, požiadavku zákonnosti v trestnom práve a vymedzuje podmienky trestnej zodpovednosti a požiadavku presného zákonného vymedzenia druhu a intenzity trestných sankcií (m. m. napr. I. ÚS 519/2019, IV. ÚS 73/2024).

20. Keďže obsahom čl. 49 ústavy nie sú konkrétne základné práva a slobody, pričom vyslovenie porušenia tohto ustanovenia je viazané na porušenie niektorého zo základných práv a slobôd (m. m. IV. ÚS 627/2018, IV. ÚS 73/2024), k čomu v sťažovateľovom prípade nedošlo, ústavný súd aj túto časť ústavnej sťažnosti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

21. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v tejto ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. júna 2024

Robert Šorl
predseda senátu